

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 27. 6. 2023 v trestní věci obžalovaného [údaje o účastníkovi]

takto:

K odvolání státní zástupkyně se podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu zrušuje rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 26. 10. 2022 č. j. 1 T 104/2022 — 303 ohledně

jednání následně specifikovaného ve zprošťující části rozsudku Krajského soudu v Plzni jako

soudu odvolacího ze dne 13. 12. 2022 č. j. 8 To 288/2022 — 365 pod bodem I. / 2) a při nezměněném výroku o vině pod bodem I. / 1) zmíněného rozsudku téhož krajského soudu se podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhoduje tak, že

I.

obžalovaný [jméno] [jméno],

[datum narození], telefonní operátor, bytem [adresa], t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve [stát. instituce],

je vinen,

že nejméně v době od 14. 11. 2021 do 18. 11. 2021 v okrese [obec] vedl pod jménem [jméno] z telefonního čísla [tel. číslo] konverzaci s nezletilou [jméno] [příjmení], nar. [rok], a to jednak prostřednictvím krátkých textových zpráv (dále jen SMS), jednak přes sociální sítě WhatsApp a Instagram, nezletilou při jejich konverzaci opakovaně požádal o vytvoření a zaslání intimních fotografií, ačkoliv věděl od samého počátku jejich komunikace, že jí je 10 let, přičemž nezletilá

[jméno] některým jeho žádostem vyhověla a zaslala mu několik fotografií, na nichž obnažila horní část svého trupu stojíc v pozoru;

v rámci předmětné konverzace na WhatsApp obžalovaný dne 14. 11. 2021 vyzýval nezl. [jméno] i k tomu, aby mu posílala fotky i obnažených boků, zadečku, břicha a prsu z profilu, aby mu půjčila bradavky na hraní, vyjadřoval přání si s ní, „zašukat“ s tím, že je ještě mládčátko, a to se nedělá, dále odmítal, aby nezletilá na něho v hlasových zprávách křičela nebo jinak si nezletilá sundá i ty kalhotky, dne 17. 11. 2021 jí psal o tom, že zná holky v jejím věku, které frajery normálně, „vykouří“ a dále jí sděloval, že má nádherný ty prsa a že strašně rád by ji měl teď na chvíli u sebe a ukázal jí, co se s tím vším dá dělat, protože si myslí, že by se jí to opravdu líbilo, že by ji rád chtěl mít vedle sebe bez toho trička a chvíli si s ní hrát,

tedy úmyslně ohrozil mravní vývoj dítěte tím, že ho sváděl k nemravnému životu,

čímž spáchal

přechin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odstavce 1 písmena a) trestního zákoníku a za tento přechin a za přechin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1

trestního zákoníku, jímž byl pravomocně uznán vinným výrokem o vině pod bodem I. /1) rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2022 č. j. 8 To 288/2022 — 365

se odsuzuje

podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se ukládá souhrnný trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu značky Xiaomi Redmi Note 9 AT modré barvy se [příjmení] kartou [příjmení] mobile.

Současně se podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku zrušuje rozsudek Krajského soudu v Plzni, jako soudu odvolacího, ze dne 13. 12. 2022 č. j. 8 To 288/2022 — 365, vydaný ve věci Okresního soudu v Tachově sp. zn. 1 T 104/2022, ve výroku o trestech, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla

podkladu.

- II. Odvolání obžalovaného [jméno] [jméno] proti téže části výroku o vině napadeného rozsudku, jež byla specifikována ve zprošťující části shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, jako soudu odvolacího, se jako nedůvodné zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [jméno] [jméno] uznán vinným, že nejméně v době od 15. 11. 2021 do 18. 11. 2021 v okrese [obec] vedl konverzaci jednak prostřednictvím krátkých textových zpráv (dále jen SMS) a zároveň přes sociální sítě WhatsApp a Instagram pod jménem [jméno] vše z telefonního čísla [tel. číslo] s nezl. [jméno] [příjmení], narozenou [rok], kterou při jejich konverzaci opakovaně požádal o vytvoření a zaslání intimních fotografií, ačkoliv věděl od samotného počátku jejich komunikace, že je poškozené nezletilé 10 let, přičemž nezletilá žádostem obžalovaného vyhověla a na základě jeho požadavku mu zaslala několik vlastních obnažených fotografií majících pornografický charakter, přičemž konverzaci s nezletilou [jméno] [příjmení] včetně zaslaných fotografií majících pornografický charakter vytvořených nezletilou si obžalovaný

ponechával uložené ve svém mobilní telefonu, a nejméně ke dni vydání svého mobilního telefonu zn. Xiaomi Redmi Note 9 AT modré barvy se [příjmení] kartou [příjmení] mobile policejnímu orgánu Policie ČR dne 13. 2. 2022 měl v telefonu uloženo kromě shora uvedených fotografií nezletilé [jméno] [příjmení] nejméně dalších 20 fotografií a 3 videa pornografického charakteru zobrazující děti.

2. Nalézací soud posoudil jeho jednání jako přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií dle § 192 odst. 1 trestního (nadále i „tr.“) zákoníku spáchaný v jednočinném souběhu s přečinem zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku. Za ně obžalovaného odsoudil podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců, pro jehož výkon byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Současně obžalovanému podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložil trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu značky Xiaomi Redmi Note 9 AT modré barvy se [příjmení] kartou [příjmení] mobile.

3. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání jak státní zástupkyně v neprospěch obžalovaného, tak sám obžalovaný, který odůvodnil řádný opravný prostředek prostřednictvím svého obhájce.

4. Pokud jde o znění a návrhy obou řádných opravných prostředků, lze odkázat na odůvodnění předchozího rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2022 č. j. 8 To 288/2022-365, konkrétně na argumentaci počínaje čtvrtým odstavcem a konče odstavcem třináctým, když v závěru zmíněného rozhodnutí v odst. 12 a 13 je uvedena i modifikace obou odvolání v rámci veřejného zasedání před odvolacím soudem.

5. Výše zmíněným rozsudkem krajský soud rozhodl ve veřejném zasedání dne 13. 12. 2022 několika výroky. Zaprvé na podkladě odvolání obžalovaného [jméno] [jméno] podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a dále rozhodoval podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu znovu sám. Výrokem pod bodem I./1) odvolací soud uznal obžalovaného vinným, že v [obec] nejméně ke dni 13. 2. 2022, kdy policejnímu orgánu vydal svůj výše specifikovaný mobilní telefon, měl v tomto telefonu uloženo nejméně 20 fotografií a 3 videa pornografického charakteru zobrazující děti, jež jsou specifikované na disku založeném na č. l. 243 spisu. Zdejší soud posoudil tento skutek jako přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku a podle téhož ustanovení odsoudil obžalovaného k trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců se zařazením podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Současně uložil znovu již opakovaně zmiňovaný trest propadnutí mobilního telefonu se SIM kartou.

6. Co se týče tohoto výroku, ten byl následně v dovolacím řízení potvrzen, a to včetně výroku o trestu i argumentace uvedené v odůvodnění rozhodnutí zdejšího soudu ve smyslu § 125 odst. 1 tr. řádu. V tomto směru lze odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2023 o dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněného [jméno] [jméno] v této věci. Proto není nutné znovu rozebírat důvody, které vedly tento soud k vydání výroku o vině i navazujícího výroku o trestu. Nejvyšší soud v tomto směru odkázal na výrokovou část i odůvodnění rozsudku krajského soudu. Ten, stejně jako usnesení NS, mají procesní strany v písemné podobě k dispozici.

7. Zdejší soud však došel k závěru, že okresní soud pochybil, pokud celé jednání dávané obžalovanému za vinu v podané obžalobě považoval za skutek jediný. To ostatně vyplývá právě z předchozího rozsudku zdejšího soudu, který popis skutku uvedený v napadeném rozsudku využil k tomu, že rozdělil tam uvedené jednání na dva skutky, o nichž následně rozhodl rozdílným způsobem.

8. Zatímco v již zmíněném výroku pod bodem I./1) obžalovaného odsoudil, ve výroku pod bodem I./2) krajský soud došel k závěru, že je na místě zproštění části jednání uvedeného v obžalobě ve vztahu ke konverzaci vedené mezi obžalovaným a nezletilou poškozenou prostřednictvím SMS a přes sociální sítě WhatsApp a Instagram, kdy při konverzaci opakovaně požádal o vytvoření a

zaslání intimních fotografií, ačkoliv od samého počátku komunikace věděl, že poškozené nezletilé je 10 let. Ta jeho žádostem vyhověla a na základě jeho požadavků mu zaslala podle obžaloby několik vlastních obnažených fotografií majících pornografický charakter, přičemž zmíněnou

konverzaci s nezletilou [jméno] včetně zaslaných fotografií majících podle státní zástupkyně i samosoudkyně pornografický charakter a které vytvořila nezletilá, si ponechával uložené ve svém mobilním telefonu, čímž měl vést nezletilou záměrně k pohlavní nevázanosti, což ji s ohledem na její věk mohlo ovlivňovat v jejím dalším způsobu života, zejména v jejím rozumovém, mravním a citovém vývoji. Tímto jednáním měl obžalovaný spáchat další přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku a rovněž přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Odvolací soud však došel k závěru, že tento skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem a v té souvislosti pod bodem II. zamítl odvolání státní zástupkyně podané proti těmto rozsudku podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné.

9. Jak již bylo zmíněno, nejvyšší státní zástupce podal v neprospěch obviněného dovolání, v němž se domáhal zrušení zprošťujícího výroku s tím, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívalo na nesprávném právním posouzení skutku a navíc napadeným rozsudkem krajského soudu bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti napadenému rozsudku, přestože v řízení mu předcházejícím rozhodnutí soudu prvního stupně spočívalo na nesprávném právním posouzení skutku. Nejvyšší státní zástupce přitom po stránce skutkové považoval věc za nespornou s tím, že spornou zůstává toliko otázka právní kvalifikace jednání obviněného. Přestože souhlasil se závěrem krajského soudu, že fotografie nezletilé poškozené [jméno] [příjmení] nelze označit za dětskou pornografii, neboť se nejedná o snímky obnaženého těla v poloze vyzývavě předvádějící pohlavní orgány za účelem sexuálního uspokojení, ani o snímky zachycující polohy skutečného nebo předstíraného sexuálního styku či jiné obdobně sexuálně dráždivé snímky, dovolatel nepřistoupil na tezi, že se jedná ve vztahu k této nezletilé o jednání beztrestné.

10. Poukázal na to, že obžalovaný se podle jeho názoru svým jednáním dopustil pokusu přečinu zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 21 odst. 1 k § 193 odst. 1 tr. zákoníku, neboť se pokusil přimět nezletilou poškozenou ve věku deseti let k výrobě pornografického díla. Státní zástupce v té souvislosti zdůraznil, že v zajištěné konverzaci obviněný poměrně urputně usiloval o to, aby mu nezletilá poslala své obnažené fotografie, případně video, kde by byla zachycena vkleče s otevřenou pusou, případně aby jí byl vidět zadeček, boky, inspiroval ji k tomu, aby si vzala kalhotky tanga, stejně tak jako ji vedl k obnažení hrudníku. Ač poškozená vyhověla jen některým jeho erotickým výzvám, bylo prokázáno, že obviněný ji instruoval k vytvoření nějaké fotografie vkleče s otevřenou pusou, co je již výzvou k tvorbě dětské pornografie, přičemž podle dovolatele se jedná o pokus ukončený. Dále nejvyšší státní zástupce konstatoval, že zmíněné jednání bylo možné právně posoudit též jako přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť znak svádění u tohoto ustanovení nezahrnuje jen jednání, které má delší dobu trvající nebo opakující se charakter, ale může být naplněn i tehdy, když se pachatel pouze v jednom případě vůči osobě mladší 18 let dopustí mimořádně závažného jednání, které pro ně má do budoucna natolik nepříznivý vliv, že je způsobilé ovlivnit její morálku a vyvolat u ní společensky nežádoucí přístupy k obecně uznávaným společenským pravidlům, posunout mimo obvyklé normy její sexuální život či vytvořit předpoklady pro její závadové chování a nemravný život. V té souvislosti upozornil, že se jedná o trestný čin ohrožovací. Uzavřel, že poškozená byla zacházením obviněného předčasně erotizována a hrozilo, že v případě pokračování této komunikace se adaptuje na podobné zacházení a bude ho brát jako normu.

11. Alternativně, pro případ, že by Nejvyšší soud neakceptoval ani jednu z jím uváděných právních kvalifikací, zdůraznil, že odvolací soud zcela opomněl možnost, že obviněný se svým jednáním mohl dopustit přečinu sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 1 alinea druhá, odst. 3 tr. zákoníku, přičemž s ohledem na věk poškozené došel k závěru, že ten by bylo možné posuzovat jako stav bezbrannosti.

12. Po vyjádření obhajoby Nejvyšší soud uzavřel, že se ztotožňuje se závěry rozsudku zdejšího soudu napadeném dovoláním státního zástupce v tom směru, že obviněný chtěl vylákat fotografie obnažené poškozené, nicméně stupeň obnažení nebyl ve většině zpráv nijak konkretizován a nebylo tedy zřejmé, k obnažení jakých partií a do jakých detailů chtěl poškozenou nezletilou přesvědčit, jelikož toliko obecně hovořil o zadečku a bocích, čemuž poškozená nevyhověla a prsou, čemuž poškozená vyhověla, nicméně toto obnažení nezletilé nebylo posouzeno jako pornografické dílo nejen ve smyslu příslušného ustanovení zvláštní části trestního zákoníku, ale ani podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU ze dne 13. 12. 2011. Ve svém usnesení Nejvyšší soud rozebral definici dětské pornografie z Článku 2 písm. c) zmíněné směrnice.

13. V souladu se závěry odvolacího soudu dovolací soud došel k názoru, že předmětné výzvy k obnažování ze strany obžalovaného byly zcela nekonkrétní a poškozená nebyla nijak vyzývána k tomu, aby se vyfotila v polohách vyzývavě předvádějících pohlavní orgány, ani k snímkům zachycujícím polohy skutečného či předstíraného sexuálního styku popř. k jiným obdobně sexuálně dráždivým snímkům.

14. V té souvislosti poukazoval na skutečnost, že soudy pravděpodobně vyšly především z vybraných zpráv, jejichž selekci provedl policejní orgán (č. l. 173-175), jelikož spisový materiál neobsahuje čitelný přepis všech zpráv mezi obviněným a poškozenou. Policejní orgán provedl nafocení zpráv z mobilního telefonu, avšak řada z nich nebyla ve spise čitelná s ohledem na menší míru zaostření, současně policejní orgán provedl doslovný přepis těchto zpráv (č. l. 115-125), ten ale z pohledu Nejvyššího soudu nebylo možno s ohledem na zvolený font písma při tisku přečíst. Nelze tedy dospět k závěru o obsahu celé komunikace mezi obviněným a nezletilou poškozenou. Nicméně dovolací soud uzavřel, že pokud soudy vyšly jen ze zájmových zpráv (č. l. 173-175), nelze dospět k závěru, že jednání obviněného bezprostředně směřovalo k vylákání pornografického díla.

15. Pokud se jednalo o alternativní návrh dovolatele, aby jednání obviněného bylo právně posouzeno jako přečin sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 1 alinea druhá, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, připomněl Nejvyšší soud znaky tohoto trestného činu s tím, že není sporu o tom, že obviněný dítě (nezletilou poškozenou [jméno] [příjmení]) přiměl k obnažování, nicméně nesouhlasil s názorem nejvyššího státního zástupce, že obviněný k tomu zneužil její bezbrannosti. Současně zdůraznil, že vytýkaného jednání se obviněný nedopustil ani dalšími způsoby upravenými v ustanovení § 186 odst. 1 tr. zákoníku. Značnou pozornost věnoval dovolací soud rozebrání znaku bezbrannosti s tím, že ten není zvlášť upraven a je tedy možné vyjít z judikatury ke stavu bezbrannosti u trestného činu znásilnění podle § 185 tr. zákoníku, jak ostatně činí i dostupná komentářová literatura. V odstavci 31 poukázal Nejvyšší soud na příslušnou judikaturu. Poukázal na to, že podle komentáře trestního zákoníku (autoři [příjmení] a kolektiv) bývá zpravidla na základě výše uvedených a rozebraných kritérií dovozován závěr, že dítě bylo bezbranné s ohledem na svůj věk, u dítěte mladšího deseti let. V té souvislosti NS zdůraznil, že nezletilé poškozené bylo v projednávané věci v té době asi 10 let a 7 měsíců. Ve věci nebyl vypracován znalecký posudek na osobu poškozené, z něhož by bylo možné dovodit povědomí poškozené v oblasti sexuality, jakož i další okolnosti, které mohly mít vliv na rozpoznání sexuálního charakteru jednání pachatele. Nicméně podle odvolacího soudu ze způsobu komunikace s obviněným vyplývá, že nezletilá si byla vědoma toho, že posílá fotografie, na kterých ukazuje své intimní partie, přestože tak učinila proto, že měla za to, že adresátem je patnáctiletý hoch, za něhož se obviněný vydával. Věděla tedy, že dělá něco, co dělat nemusí, ale přesto fotografie poslala, protože chtěla druhou stranu zaujmout. Současně však byla schopná projevit svůj nesouhlas, a také jej projevila, byť pasivně tím, že obviněnému neposlala fotografie, na kterých chtěl vidět její zadeček či boky. Proto podle Nejvyššího soudu nebylo prokázáno, že by nezletilá poškozená byla v tomto případě osobou, u které by došlo ke zneužití její bezbrannosti.

16. Naproti tomu dovolací soud souhlasil s nejvyšším státním zástupcem v tom směru, že jednání obžalovaného (podle odvolacího soudu posouzené jako zcela nevhodné, nemorální a nepřístupné) nezůstalo z hlediska vývojových stádií trestného činu jen ve formě přípravy ve smyslu § 20 odst. 1

tr. zákoníku Nejvyšší soud dospěl k závěru, že jednání obviněného vůči nezletilé poškozené je možné právně posoudit jako přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, tedy v souladu s názorem nejvyššího státního zástupce. V té souvislosti v odstavci 16.

své argumentace rozebral zákonné znaky tohoto trestného činu a poukázal i na uznávanou soudní praxi, pokud jde o ohrožení rozumového, citového nebo mravního vývoje dítěte, což se může projevit buď v deficitu v oblasti morálky parazitním způsobem života či prostitucí či deficitem v oblasti citové (citová oploštělost, absence vyšších citů, egoismus, hostilita apod.), tedy v takovém směru, že by následné projevy takového jedince v budoucnosti jako důsledek změn jeho osobnosti vyvolaných jednáním pachatele, tzn. celkový způsob jeho života a konkrétní projevy jeho chování, byly způsobitelné přivodit jeho společenský (morální) odsudek. Přitom Nejvyšší soud připomněl, že jde o ohrožovací delikt a není zapotřebí, aby k morálnímu úpadku dítěte skutečně došlo, jelikož postačí pouhé vystavení eventuální hrozbě vzniku takového úpadku. V té souvislosti s 18. odstavci svého usnesení NS vysvětlil pojem svádění k zahálčivému či nemravnému životu s tím, že je bez významu, jestli dítě před jednáním pachatele žilo mravním způsobem života či nikoliv, neboť postačí, že jednání pachatele v dítěti negativní zájmy a návyky posiluje. Znak „svádění“ podle usnesení dovolacího soudu nezahrnuje jen takové jednání, které má delší dobu trvající nebo opakující se charakter, ale může být naplněn i tehdy, když se pachatel jen v jednom případě vůči osobě mladší 18 let dopustil jednání, které pro ně má do budoucna natolik nepříznivý dopad, že ovlivní její morálku a může přivodit její závadové chování. Je tomu

však jen v případě, pokud se jednalo o mimořádně závažné a svým charakterem vysoce intenzivní jednání, které na dítě natolik negativně zapůsobilo, že zásadně posunulo jeho další vývoj směrem k nemravnému životu. V tomto směru dovolací soud poukazoval i na konkrétní předchozí rozhodnutí téhož soudu. Vysvětlil i pojem „nemravný život“ a mimo tam uvedené příklady poukázal na skutečnost, že za nemravný život se posuzují i různé vnější projevy a návyky, které často i přesahují pouze morální pravidla a dostávají se do rozporu se zájmy chráněnými trestními předpisy.

17. Nejvyšší soud na jednu stranu souhlasil s tím, že přečin podle § 201 tr. zákoníku bude zpravidla založen působením trvajícím delší dobu, případně půjde o působení projevující se opakovaným jednáním, s tím, že může ale jít i o jednorázové jednání nebo krátké působení, které svou intenzitou a ovlivněním sváděné osoby má stejný účinek jako působení opakované nebo po delší dobu. V té souvislosti vyjádřil závazný právní názor, že v projednávané věci nejde o jednorázové jednání obviněného, a proto nelze použít přírůbek s jednáním pachatele popsáním v usnesení NS ze dne 14. 11. 2007 sp. zn. 8 Tdo 1276/2007, ale půjde sice o krátké, ale trvající působení, projevující se opakovaným jednáním, byť v souhrnu trvající jen 4 dny od 15. 11. 2021 do 18. 11. 2021. Podle dovolacího soudu tedy lze vyžadovat, aby takové krátké jednání bylo vyšší intenzity, než v případě, ve kterém by došlo k působení trvajícímu v rádech týdnů nebo měsíců, současně ale připomněl, že zmíněná intenzita nemusí být tak vysoká, jako je požadována v případě jednorázového působení.

18. V té souvislosti zdůraznil, že k trestné činnosti došlo na sociálních sítích, obviněný se vydával za patnáctiletého chlapce, jehož fotografii také využil k získání důvěry nezletilé poškozené, a tu následně přemlouval poměrně intenzivně a opakovaně k tomu, aby se obnažovala, fotila a natáčela videa, která mu posílala. Navíc s ní vedl poměrně rozsáhlou komunikaci naprosto neadekvátní jejímu věku, v níž ji poučoval i o různých sexuálních praktikách a manipuloval jí vzhledem ke svému záměru. V důsledku tohoto jednání dochází k předčasné erotizaci nezletilé poškozené, což znamená, že ve věku dřívejším než je vývojově přirozené, jsou jí podávány informace o erotice. Poškozená nezletilá tak byla ohrožena především tím, že pokud bude v komunikaci s obviněným pokračovat, adaptuje se na obdobné zacházení a bude ho považovat za společenskou normu. Podle téhož usnesení obviněný úmyslně ohrozil mravní vývoj dítěte tím, že ho sváděl k nemravnému životu, takto na nezletilou poškozenou působil sice krátkou dobu, ale poměrně intenzivně, což vedlo k naplnění skutkové podstaty přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Dovolací soud tedy odmítl, že by se jednalo toliko o přípravu tohoto trestného

činu, jak dovozoval soud II. instance. Současně v souladu s názorem nejvyššího státního zástupce NS odmítl závěr odvolacího soudu, že postoj otce nezletilé poškozené, který zakročil, snižuje společenskou škodlivost jednání obviněného. Zdůraznil, že jde o skutečnost, která nemůže v žádném ohledu takovou společenskou škodlivost jednání obviněného snižovat, neboť otec poškozené pouze zabránil vzniku škodlivého následku.

19. Proto Nejvyšší soud v předmětném usnesení vydaném dne 26. 4. 2023 č. j. 7 Tdo 306/2023 — 414 podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. řádu částečně zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13.

12. 2022 sp. zn. 8 To 288/2022 v bodě I./2), tedy ve zprošťujícím výroku, a rovněž v bodě II., jímž bylo zamítnuto odvolání státní zástupkyně jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu Nejvyšší soud pak přikázal zdejšímu soudu, a to ve smyslu § 265l odst. 1 tr. řádu, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

20. K tomu je nutno říci, že zdejší soud po vrácení spisu nařídil veřejné zasedání, přičemž zasedal ve stejném složení, a potvrdil si u obou odvolatelů, že nadále trvají na svých odvoláních, jež se týkala skutku, o němž rozhodl zdejší soud zprošťujícím výrokiem a následným zamítnutím odvolání státní zástupkyně.

21. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Krajský soud v Plzni jako soud odvolací z podnětu včas podaného a řádně odůvodněného odvolání obou odvolatelů ve vztahu ke skutku pod bodem I./2) přezkoumal znovu — vázán právním názorem dovolacího soudu (§ 265s odst. 1 tr. řádu) - předmětný skutek i řízení mu předcházející a došel k následujícím závěrům.

22. Pokud jde o řízení předcházející vydání původního napadeného rozsudku a doplnění dokazování před odvolacím soudem ve veřejném zasedání 13. 12. 2022, lze odkázat na opakovaně zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 8 To 288/2022-365, především na jeho argumentaci v odstavcích 15 — 17. Nutno připomenout, že dovolací soud v tomto směru zdejšímu soudu nic nevytkl, ostatně ani nejvyšší státní zástupce námitky ve vztahu k případným podstatným procesním vadám ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu neuplatnil.

23. Pokud jde o skutečnost, že zdejší soud dřívějším rozsudkem v této věci rozdělil skutek popsany v napadeném rozsudku na dva samostatné skutky, NS s tím vyjádřil naprostý souhlas. To se ostatně promítlo i v tom, že odsuzující část zmíněného rozsudku zdejšího soudu nebyla dovoláním nijak zasažena, zůstala pravomocná, obžalovaný dokonce již vykonal trest uložený v původním rozsudku Krajského soudu v Plzni v trvání osmi měsíců.

24. Co se týče druhého skutku, jak již zdejší soud uvedl, je vázán právním názorem dovolacího soudu ve vztahu k použité právní kvalifikaci, a to včetně závěru o úmyslném spáchání takového přečinu obžalovaným. Za situace, kdy Nejvyšší soud (NS) závazně uzavřel, že odvolací soud má znovu rozhodnout o skutku, pro který původně obžalovaného zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, došel zdejší soud k závěru, že předmětný skutek musí ve výrokové větě nového rozhodnutí vyjádřit podrobněji.

25. Popis skutku v obžalobě byl totiž příliš obecný, až vágní a nebylo možno z něj zjistit, kdy a jakým způsobem se obžalovaný dopustil konkrétních jednání, jež vedla dovolací soud k závěru, že se dopustil přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Za situace, kdy NS uzavřel, že se jedná o trvající delikt, zdejší soud po doplnění dokazování přehledem komunikace mezi obžalovaným a nezletilou poškozenou uvedl konkrétní způsoby jednání, jichž se obžalovaný dopouštěl nejen v rozmezí uvedeném v obžalobě, tedy od 15. 11. 2021 do 18. 11. 2021, ale již 14. 11. 2021. Proto zdejší soud popsal část výzev obžalovaného ve vztahu k nezletilé poškozené, stejně jako další takové žádosti a požadavky ze dne 17. 11. 2021. U trvajícího deliktu

na rozdíl od pokračování v trestném činu může totiž soud rozšířit dobu páčání, neboť stále jedná o jediném vyvolaném protiprávním stavu, byť s prvky pokračování, jenž spočíval v opakování komunikace nevhodným způsobem.

26. Proto zdejší soud do skutkové věty výroku o vině poté, co zrušil k odvolání státní zástupkyně podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu zprošťující výrok ze svého rozsudku, jenž byl částí popisu skutku napadeného rozhodnutí, podle § 259 odst. 3 tr. řádu znovu rozhodl tak, že podrobněji formuloval popis předmětného skutku, dobu jeho páčání i konkrétní výzvy a nevhodná vyjádření obžalovaného. Jak již bylo naznačeno, zdejší soud v tomto směru doplňoval důkazní řízení, shledal však, že z přehledu komunikace obžalovaného s poškozenou jednoznačně vyplývají tytéž zprávy, které lze považovat za přečin ohrožování výchovy dítěte, tudíž v tomto směru se doplnění dokazování neodrazilo v nějakých jiných závěrech, než jaké učinily předchozí soudy a především státní zástupce v podané obžalobě.

27. Zdejší soud původně nesprávně aplikoval trestní zákoník ve vztahu k tomu, že chybně uzavřel, že jednání obžalovaného směřující ke spáchání tohoto projednávaného přečinu zůstalo toliko ve formě přípravy ve smyslu § 20 odst. 1 tr. zákoníku, zatímco podle kategorického závěru NS se jednalo již o dokonáný trestný čin. Proto krajský soud znovu popsal a upřesnil popis předmětného skutku a právně jej kvalifikoval zcela v souladu s požadavky dovolacího usnesení. Pokud jde o skutkové závěry, lze odkázat na popis skutku ve výroku tohoto rozsudku, pokud jde o rozbor právní, lze především odkázat na argumentaci Nejvyššího soudu, kterou mají procesní strany rovněž k dispozici v písemné podobě. Jen je na místě připomenout, že zdejší soud je vázán i tím, že svádění nezletilé k nemravnému životu proběhlo zcela záměrně, tedy v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a), jelikož obžalovaný chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně ohrozit zájem chráněný takovým zákonem.

28. Odvolací soud již v původním odvolacím řízení zčásti rozhodl o předmětu řízení, protože — jak již bylo uvedeno — okresní soud nesprávně posoudil veškerou trestnou činnost dávanou obžalovanému za vinu jako jediný skutek, zatímco odvolací soud tyto skutky rozdělil a o každém rozhodl jiným způsobem. Z toho důvodu musel v tomto řízení v návaznosti na shledaný výrok o vině uložit trest, který znovu vytvoří fikci, jako by o celém předmětu obžaloby bylo rozhodováno v jediném řízení, a to úhrnným trestem podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Takový postup přichází do úvahy za situace, kdy soud rozhoduje ve společném řízení o více skutcích nebo dokonce více trestných činech, jako v tomto případě.

29. Protože Nejvyšší soud nezrušil předchozí trest odnětí svobody uložený výhradně za přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku ve výši 8 měsíců, musel zdejší soud postupovat podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku a - za současného zrušení výše uvedeného trestu odnětí svobody i trestu propadnutí věci - rozhodovat o trestu souhrnném, tedy trestu i za trestnou činnost, za kterou byl obžalovaný odsouzen předchozím rozsudkem zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2022. Souhrnný trest musí být přísnější než trest původní.

30. Tím se zdejší soud dostává k námitce obhajoby, která respektovala právní názor Nejvyššího soudu a neuplatnila nově žádné námitky proti výroku o vině, domáhala se však upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku. Takový postup přichází jen tehdy, pokud má soud za to, že trest uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný. Jak vyplývá z výroku o trestu tohoto rozsudku, odvolací soud se neztotožnil s návrhem obhajoby, aby podle § 44 tr. zákoníku upustil od uložení souhrnného trestu. Institut upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku představuje určitou výjimku z pravidel trestání souběhu trestných činů, které jsou zakotveny primárně v § 43 tr. zákoníku. Rozhodnutí o upuštění od uložení souhrnného trestu je podmíněno současným splněním dvou kumulativně stanovených předpokladů, jednak splněním podmínek pro uložení souhrnného trestu ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku, jednak tím, že rozhodující soud má za to, že trest uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný. Takový závěr nemohl zdejší soud učinit, protože v neprospěch obžalovaného ve smyslu § 39 odst. 1 tr. zákoníku

vycházel i z okolností případu, zejména z věku nezletilé poškozené, která v době činu jen nepatrně překročila hranici bezbrannosti dítěte, a to konkrétně o 7 měsíců. Navíc bylo nutno zohlednit i možnosti nápravy ve vztahu k předchozímu způsobu života obžalovaného.

31. Souhrnný trest se ukládá v sazbě přísněji trestného činu, v projednávané věci jsou obě trestní sazby - podle § 201 odst. 1 i § 192 odst. 1 tr. zákoníku - stejné, pachateli hrozí trest odnětí svobody až do dvou roků. S ohledem na skutečnost, že předchozí trest již byl uložen jako trest nepodmíněný, nepřipadá do úvahy uložení jiného druhu trestu.

32. Pokud jde o výši uloženého trestu, je nutno připomenout, že intervenující státní zástupkyně modifikovala svůj návrh tak, že za přiměřený považuje trest odnětí svobody v první třetině zákonné trestní sazby i s vědomím, že bude ukládán za projednávanou trestnou činnost i trestnou činnost, za kterou byl uložen předchozí trest zdejší soudem.

33. Krajský soud již ve svém předchozím rozsudku poukázal na předchozí trestnou činnost, ukládané tresty a upuštění od uložení souhrnného trestu ve věci Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. [spisová značka] a již v předchozím meritorním rozhodnutí vzal ve smyslu § 39 odst. 4 tr. zákoníku do úvahy také to, že obžalovanému důvodně hrozila přeměna původně podmíněného trestu odnětí svobody uloženého mu trestním příkazem Okresního soudu (OS) v Příbrami sp. zn. [spisová značka] v trvání 36 měsíců a bylo lze očekávat i výkon souhrnného trestu odnětí svobody uloženého ve věci Okresního soudu v Olomouci sp. zn. [spisová značka], jímž byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu sp. zn. [spisová značka], kterým byly uloženy jednak peněžitý trest ve výši 20 000 Kč, jednak trest obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin.

34. Zdejší soud nemá důvodu ani měnit své původní závěry o tom, že obžalovanému polehčuje doznání a naopak mu přitěžuje, že se trestné činnosti dopustil v době podmíněného odsouzení a že se dopustil více přečinů.

35. Původně nepodmíněný trest byl uložen při rozboru kritérií § 39 odst. 1 tr. zákoníku, jenž byl uveden v odstavci 34 předchozího rozsudku zdejšího soudu jako soudu odvolacího. Změnilo se toliko to, že obžalovaný již vykonal trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců uložený mu zdejší soudem v této věci a aktuálně vykonává navazující trest odnětí svobody. Ve smyslu § 39 odst. 4 tr. zákoníku má před sebou nejméně dalších 13 měsíců výkonu trestu odnětí svobody uloženého mu v jiných věcech. To je nutno zohlednit ve smyslu § 39 odst. 4 tr. zákoníku, podle něhož se ve prospěch obžalovaného při rozhodování o výši trestu přihlíží též k druhu a výměře trestu, které byly pachateli uloženy za jinou jeho trestnou činnost a dosud nebyly vykonány tak, aby vzhledem k povaze a závažnosti trestného činu a osobě pachatele nebyl uložen takový trest, který by spolu s dosud nevykonanými tresty vedl k nepřiměřenému postihu pachatele.

36. Odvolací soud již výše naznačil, proč je na místě ukládat souhrnný trest podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku, je však toho názoru, že především pro obžalovaného je třeba podrobněji vysvětlit podmínky pro ukládání takového druhu trestu.

37. Nejsou pochyby o tom, že jsou splněny podmínky pro uložení souhrnného trestu, neboť

projednávaná trestná činnost byla spáchána dříve, než byl v této věci vyhlášen první odsuzující rozsudek nalézacího soudu a logicky než byl vyhlášen trest rozsudkem zdejšího soudu. Předchozím rozsudkem č. j. 8 To 288/2022-365 byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců a vedlejší trest propadnutí věci za jediný přečin v sazbě do dvou roků odnětí svobody. V projednávané věci je ukládán trest za dva přečiny, které jsou stejně trestné, mají stejnou trestní sazbu. Zdejší soud s ohledem na vnitřní systemizaci zvláštní části tr. zákoníku trest ukládal podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku, tedy v sazbě trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, jelikož přečin podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jenž je zařazen až do hlavy IV upravující trestné činy proti rodině a dětem.

38. Proto zdejší soud původní trest zrušil a znovu rozhodl, tak, že uložil trest odnětí svobody toliko o dva měsíce delší, než byl původní trest. Stále jde o trest uložený mírně nad jednou třetinou trestní sazby, již argumentovala státní zástupkyně, a vyšší trest nebyl ukládán výhradně z toho důvodu, že obžalovaný má před sebou 13 měsíců odnětí svobody uložené rozsudkem

v jiné trestní věci. Ostatně další navýšení trestu nepřicházelo do úvahy ani s ohledem na závěry znaleckého posudku z oboru psychiatrie — sexuologie, podle nichž je obžalovaný závislý na *sextingu*.

39. Odvolací soud rozhodl jednak uložením souhrnného trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jednak zopakoval jako souhrnný i trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu a SIM karty specifikovaných ve výroku tohoto rozsudku podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

40. Pro výkon trestu odnětí svobody byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, protože mu nebyl uložen výjimečný trest (§ 54), nebyl mu uložen trest odnětí svobody za trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny (§ 108), ani pro zvlášť závažný zločin mu nebyl uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně osmi let a není splněno ani poslední kritérium pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, a to, že byl odsouzen za úmyslný trestný čin a v posledních letech uprchl nebo se pokusil uprchnout z vazby, z výkonu trestu nebo z výkonu zabezpečovací detence.

41. Přestože nebyly splněny podmínky pro uložení ochranného léčení ve smyslu § 99 tr. zákoníku a s ohledem na přímý výkon trestu odnětí svobody nepřicházel do úvahy ani nějaký psychologický program, zdejší soud opakuje svůj závěr z předchozího rozsudku uvedený v odstavci 41, že závislost obžalovaného na sextingu měla podobnou povahu, jako když u pachatele nejsou splněny zákonné podmínky pro uložení ochranného léčení protitoxikomanického či alkoholického, neboť nebyla shledána ani závislost, ani škodlivé zneužívání těchto látek, avšak jejich aplikace vedla k tomu, že se nějakým způsobem projeví na jednání obžalovaného, jež se projevilo spácháním trestného činu. Proto v případě rozhodování o podmíněném propuštění by bylo na místě, aby se obžalovaný zajímal o psychologický program, který by mu mohl v tomto směru pomoci, protože u něj byla shledána porucha osobnosti se sociopatickou výbavou a nezdrženlivostí, jež spolu s obsedantně kompulzivní fixací na sextingovou internetovou komunikaci s prepubertální dívkou vedla ke spáchání dvou trestných činů, jimiž byl uznán vinným.

42. Za situace, kdy zdejší soud ukládal souhrnné tresty podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku za dva skutky kvalifikované výše uvedeným způsobem, musel být zrušen výrok o trestech z rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2022 č. j. 8 To 288/2022-365 vydaný ve věci Okresního soudu v Tachově sp. zn. 1 T 104/2022, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

43. Ze shora uvedeného vyplývá, že zdejší soud v této věci svým rozsudkem ze dne 27. 6. 2023 rozhodoval výlučně na podkladě odvolání státní zástupkyně podaného v neprospěch obžalovaného. Za situace, kdy mu nevyhověl ve vztahu k návrhu na upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 44 odst. 2 tr. řádu, pak nezbylo, než aby odvolání obžalovaného zamítl výrokem pod bodem II. jako nedůvodné, tedy podle § 256 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce,

se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést,

zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 27. června 2023

JUDr. Pravoslav Polák senátu
předseda senátu